

**Opinia do ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych
za rażące naruszenie prawa
(druk nr 1069)**

I. Cel i przedmiot ustawy

Opiniowana ustawa ma na celu uregulowanie zasad regresowej odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za działanie lub zaniechanie stanowiące rażące naruszenie prawa (w tym działanie bez podstawy prawnej).

Zgodnie z ustawą funkcjonariusz publiczny ponosi odpowiedzialność majątkową na rzecz Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innego podmiotu wykonującego władzę publiczną w razie łącznego zaistnienia przesłanek:

- 1) wypłacenia przez Skarb Państwa, jednostkę samorządu terytorialnego lub inny podmiot wykonujący władzę publiczną odszkodowania – na mocy prawomocnego orzeczenia sądu lub na mocy ugody – za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej z rażącym naruszeniem prawa;
- 2) stwierdzenia rażącego naruszenia prawa przez uprawniony organ (w przypadkach wskazanych w ustawie);
- 3) spowodowania rażącego naruszenia prawa zawinionym działaniem lub zaniechaniem funkcjonariusza publicznego.

Odpowiedzialność majątkowa funkcjonariusza, zgodnie z ustawą, ograniczona jest do dwunastokrotności miesięcznego wynagrodzenia przysługującego funkcjonariuszowi publicznemu, chyba że funkcjonariusz działał (lub zaniechał działania) umyślnie. W tym przypadku odpowiada on do wysokości odszkodowania wypłaconego w związku z rażącym naruszeniem prawa przez Skarb Państwa, jednostkę samorządu terytorialnego lub inny podmiot wykonujący władzę publiczną.

Odpowiedzialność majątkowa funkcjonariusza publicznego, określona na zasadach przewidzianych w ustawie, wyłącza odpowiedzialność funkcjonariusza przewidzianą w przepisach odrębnych.

Ustawa zawiera także postanowienia dotyczące trybu postępowania w przedmiocie odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy.

Zgodnie z ustawą, postępowanie w sprawie o odszkodowanie toczy się na zasadach ogólnych – zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Postępowanie to powinno być jednak poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym prowadzonym przez prokuratora okręgowego. W razie stwierdzenia stosownych przesłanek, prokurator wytacza powództwo przeciwko funkcjonariuszowi, na rzecz Skarbu Państwa (jednostki samorządu terytorialnego, innego podmiotu wykonującego władzę publiczną). Obowiązek złożenia wniosku o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego spoczywa na kierowniku jednostki organizacyjnej, która wypłaciła odszkodowanie w związku z rażącym naruszeniem prawa przez funkcjonariusza, w terminie 14 dni od dnia wypłaty odszkodowania. Niedopełnienie obowiązku skutkuje, przewidzianą w ustawie, odpowiedzialnością karną (przestępstwo zagrożone grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3).

Ustawa ma wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia i znaleźć zastosowanie do działań i zaniechań funkcjonariuszy publicznych, które nastąpiły po dniu jej wejścia w życie.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił opiniowaną ustawę na 80. posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2010 r. w oparciu o projekt poselski. Projekt ten był przedmiotem prac sejmowych Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Poprawki Komisji zmieniły rozwiązania projektu poselskiego m. in. poprzez:

- 1) rezygnację ze wskazania w ustawie na przykładowy katalog działań lub zaniechań funkcjonariusza publicznego związanych z rażącym naruszeniem prawa;
- 2) wskazanie katalogu przypadków, w których stwierdza się rażące naruszenie prawa;

W trakcie drugiego czytania zgłoszono kolejne poprawki. Większość z nich została przyjęta przez Sejm, w trzecim czytaniu. Poprawki te m. in. określiły na nowo właściwość prokuratora przeprowadzającego postępowanie wyjaśniające (ze względu na siedzibę

podmiotu odpowiedzialnego) oraz uwzględniły zmiany dokonane w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wprowadzone nowelą ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. (ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) w zakresie skargi na przewlekłe prowadzone postępowanie.

III. Uwagi ogólne

Opiniowana ustawa określa zasady odpowiedzialności majątkowej funkcjonariusza publicznego względem Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego (lub innego podmiotu wykonującego władzę publiczną) za wypłacone osobom trzecim odszkodowania, w związku ze szkodą wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej. W obecnym stanie prawnym możliwość dochodzenia od funkcjonariuszy publicznych – bezpośrednich sprawców szkody, zwrotnych (regresowych) roszczeń przewidują odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego, kodeksu pracy oraz przepisy szczególne dotyczące funkcjonariuszy służb mundurowych.

I tak, zgodnie z kodeksem cywilnym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa (art. 417 kc). Jednak w przypadku winy funkcjonariusza, jego odpowiedzialność wraz ze Skarbem Państwa jest solidarna (art. 441 § 1 kc), a ten kto naprawił szkodę, za którą jest odpowiedzialny mimo braku winy, ma zwrotne roszczenie do sprawcy, jeśli szkoda powstała z winy sprawcy (art. 441 § 3 kc).

Zasady określone w kodeksie cywilnym - w stosunku do funkcjonariuszy publicznych będących pracownikami - modyfikują przepisy kodeksu pracy. Zgodnie z tymi ostatnimi, w razie wyrządzenia przez pracownika, przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych, szkody osobie trzeciej, zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracodawca (art. 120 § 1 kp). Wobec pracodawcy funkcjonariusz publiczny – pracownik ponosi obecnie odpowiedzialność ograniczoną do wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, w przypadku szkody wyrządzonej nieumyślnie (art. 119 kp). W przypadku winy umyślnej urzędnik - pracownik jest obowiązany do naprawienia szkody w pełnej wysokości (art. 122 kp).

Szczególne zasady odpowiedzialności, wzorowane na rozwiązaniach kodeksu pracy przewidują też ustawa z dnia 7 maja 1999 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy

Policji, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz ustawa z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy.

Przyjęte przez ustawodawcę nowe rozwiązania ustawy sprowadzają się więc do:

- 1) zwiększenia "wymiaru" odpowiedzialności w przypadku funkcjonariusza - pracownika w przypadku nieumyślnego działania lub zaniechania z kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia, przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody, na dwunastokrotność miesięcznego wynagrodzenia,
- 2) nałożenia obowiązku, na kierownika jednostki, która wypłaciła odszkodowanie, zainicjowania postępowania o zwrot wypłaconego odszkodowania,
- 3) wprowadzenia postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez prokuratora, które poprzedzać ma późniejsze (ewentualne) postępowanie sądowe.

Wydaje się uzasadnioną konstatacja, że wprowadzane zmiany mogłyby zostać wpisane w już obowiązujące regulacje, bez potrzeby tworzenia nowych szczególnych zasad odpowiedzialności regresowej funkcjonariuszy publicznych jedynie za kwalifikowane (rażące) naruszenie prawa, a tym samym multiplikowanie kolejnych norm prawnych. Tym bardziej, że opiniowana ustawa niesie szereg zmian w aktach normatywnych o podstawowym znaczeniu dla danej gałęzi prawa, opartych o spójny zespół zasad (Kodeks postępowania administracyjnego, Kodeks postępowania cywilnego, Ordynacja podatkowa, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Te ostatnie, wprowadzając modyfikacje w sposobie wydawania orzeczeń w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym, również znacząco ingerują w przepisy o ugruntowanym znaczeniu i pozycji systemowej.

Wystarczająca dla zrealizowania zamysłu ustawodawcy byłaby modyfikacja już funkcjonujących rozwiązań, uwzględniająca wyższą odpowiedzialność funkcjonariuszy w przypadku nieumyślnych działań lub zaniechań (kwota dwunastokrotności wynagrodzenia) oraz uwzględniająca wprowadzenie obowiązku wszczęcia postępowania regresowego (ewentualnie także zmiana uwzględniająca konieczność wprowadzenia postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez organ niezależny od jednostki wypłacającej odszkodowanie), bez dokonania dalszych ingerencji, budzących wątpliwości co do spójności systemowej proponowanych rozwiązań.

Krytyczne uwagi natury systemowej, negatywnie oceniające rozwiązania zawarte w projekcie ustawy, zostały zgłoszone także na wcześniejszym etapie prac legislacyjnych przez Krajową Radę Sądownictwa i Sąd Najwyższy oraz podniesione w opiniach zleconych przez Biuro Analiz Sejmowych.

IV. Uwagi szczegółowe

1) tytuł ustawy, art. 1 oraz tytuł rozdziału drugiego ustawy.

Uwagę zwraca nieadekwatność tytułu ustawy (o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa) oraz jej art. 1 (ustawa określa warunki odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za działania lub zaniechania stanowiące rażące naruszenie prawa oraz zasady postępowania w przedmiocie takiej odpowiedzialności). Przepisy te sformułowano w sposób wprowadzający w błąd adresatów. Ustawa nie określa bowiem zasad odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenia prawa, a jedynie fragment tej odpowiedzialności – odpowiedzialność urzędników, względem Skarbu Państwa (jednostek samorządu terytorialnego, innych podmiotów wykonujących władzę publiczną), w sytuacji gdy osobom trzecim wypłacone zostało odszkodowanie. Zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej przedmiot ustawy określony w jej tytule oraz w przepisie informującym o jej zakresie powinien w sposób adekwatny informować o treści ustawy.

Propozycja poprawek:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

"o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych wobec Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub innych podmiotów ponoszących odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej, za rażące naruszenie prawa";

2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

"Art. 1. Ustawa określa warunki odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych wobec Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub innych podmiotów ponoszących odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej, za działania lub zaniechania stanowiące rażące

naruszenie prawa oraz zasady postępowania w przedmiocie takiej odpowiedzialności.";

2) **rażące naruszenie prawa.**

Opiniowana ustawa uzależnia odpowiedzialność majątkową funkcjonariusza publicznego od kwalifikowanego, czyli rażącego naruszenia prawa. Takie ujęcie przepisów może budzić wątpliwości. Obecnie obowiązujące rozwiązania systemowe, regulujące odpowiedzialność regresową bezpośrednio odpowiedzialnych za szkodę wyrządzoną osobom trzecim (w tym funkcjonariuszy publicznych), nie przewidują takiego ograniczenia odpowiedzialności. Zgodnie z kodeksem cywilnym Skarb Państwa (jednostka samorządu terytorialnego, inny podmiot) poniesie odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji po stwierdzeniu niezgodności z prawem orzeczenia lub decyzji we właściwym postępowaniu. Odpowiedzialność regresowa funkcjonariusza dotyczy więc (obecnie) każdego niezgodnego z prawem, zawinionego działania lub zaniechania, a nie tylko działania lub zaniechania kwalifikowanego rażącym naruszeniem prawa. W obliczu regulacji wprowadzonych opiniowaną ustawą urzędnik będzie odpowiadał majątkowo w przypadku rażącego naruszenia prawa na podstawie nowej ustawy, a w przypadku innego naruszenia niż rażące, na dotychczasowych zasadach. Rodzi się pytanie o zasadność takiego rozróżnienia. Tym bardziej, że obecnie funkcjonujące, ugruntowane zasady odpowiedzialności regresowej, za kryterium różnicowania zakresu odpowiedzialności konsekwentnie przyjmują stopień winy. Kryterium rażącego naruszenia prawa, jako zwrotu nieostrego, może też nieść za sobą duży ładunek ocenny, niepozwalający na łatwe rozgraniczenie "zwykłego" i "rażącego" naruszenia (w szczególności w ocenie zaniechań urzędnika, np. przekroczenia terminu na załatwienie sprawy).

3) **art. 2 pkt 1 ustawy.**

Przepis art. 2 pkt 1 opiniowanej ustawy definiuje funkcjonariusza publicznego m. in. jako osobę wykonującą pracę w ramach umowy cywilnoprawnej. W myśl obecnie obowiązujących przepisów, odpowiedzialność takich osób za szkodę wyrządzoną każdym zawinionym działaniem (także nieumyślnym) jest solidarna ze Skarbem Państwa (jednostką samorządu terytorialnego, innym podmiotem). Odpowiadają więc one za szkodę wyrządzoną zawinionym działaniem w pełnej wysokości. Opiniowana ustawa ogranicza odpowiedzialność majątkową funkcjonariuszy publicznych – niepracowników. Po wejściu w życie ustawy odpowiedzialność ta byłaby ograniczona do kwoty dwunastokrotności wynagrodzenia.

Rodzi się pytanie o adekwatność takiego rozwiązania w stosunku do intencji ustawodawcy.

4) art. 2 pkt 1 ustawy.

Zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy określenie funkcjonariusz publiczny oznacza m. in. osobę biorącą udział w prowadzeniu sprawy rozstrzyganej w drodze decyzji lub postanowienia. Zwraca uwagę niedookreśloność pojęcia "udziału w prowadzeniu sprawy". W tym przypadku posłużenie się określeniem nieostrym spowodować może trudności we właściwym jego zinterpretowaniu i znalezieniu granicy pomiędzy "udziałem w prowadzeniu sprawy", a dokonywaniem innych czynności, które udziałem w prowadzeniu sprawy już nie są. Prowadzić to może do zbyt daleko idącej uznaniowości w stosowaniu przepisów ustawy.

5) art. 2 pkt 2 ustawy.

Zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej stosując odesłanie jednoznacznie wskazuje się przepis lub przepisy do których się odsyła. Tego warunku nie spełnia wskazanie na "odrębne przepisy". Odpowiedzialność majątkową Skarbu Państwa (oraz innych podmiotów) za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej wprowadzają odpowiednie regulacje kodeksu cywilnego i to do nich powinien odsyłać kwestionowany przepis. Brak odesłania w tym wypadku istotnie wpływa na komunikatywność przepisu.

Propozycja poprawek:

- 1) w art. 2 w pkt 2 wyrazy "zgodnie z odrębnymi przepisami" zastępuje się wyrazami "zgodnie z art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.)";
- 2) w art. 4 skreśla się wyrazy "(Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.)";

Rozważenia wymaga także, ze względu na posłużenie się formułą "odrębne przepisy", konieczność doprecyzowania art. 3 ustawy.

6) art. 6 pkt 1 i 2 ustawy.

Wskazana jest zmiana redakcyjna precyzująca podstawę prawną wydania decyzji stwierdzającej nieważność postanowienia. Kwestionowane przepisy wskazują bowiem na

stwierdzenie nieważności decyzji albo postanowienia przytaczając jednocześnie jedynie podstawę prawną stwierdzenia nieważności decyzji.

Propozycja poprawki:

- w art. 6:
 - a) w pkt 1 po wyrazach "art. 156 § 1 pkt 2" dodaje się wyrazy "lub art. 156 § 1 pkt 2 w związku z art. 126",
 - b) w pkt 2 po wyrazach "art. 247 § 1 pkt 2 albo pkt 3" dodaje się wyrazy "lub art. 247 § 1 pkt 2 albo pkt 3, w związku z art. 219",

7) art. 7 ustawy.

Zgodnie z art. 7 ustawy postępowanie wyjaśniające, zmierzające do ustalenia przesłanek uzasadniających wytoczenie powództwa o odszkodowanie przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu prowadzi prokurator okręgowy. Rozwiązanie to ocenić należy negatywnie, jako niewpisujące się w miejsce jakie w systemie prawa zajmuje prokuratura. Zadaniem prokuratury jest strzeżenie praworządności oraz czuwanie nad ściganiem przestępstw (art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze). Celem postępowania wyjaśniającego jest natomiast ochrona interesów majątkowych Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego. W tym miejscu można podnieść, że organem umocowanym do zastępstwa procesowego Skarbu Państwa w postępowaniu cywilnym jest Prokuratoria Generalna (ustawa z dnia 5 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej).

Wątpliwość, z systemowego punktu widzenia, budzi też umocowanie prokuratury do stwierdzenia winy urzędnika, bądź jej braku (w sensie cywilistycznym) oraz stopnia zawinienia (umyślność, nieumyślność), od którego zależy wysokość odszkodowania, co wkracza w zakres kompetencji sądów cywilnych.

Kolejnym zarzutem jaki można postawić art. 7 opiniowanej ustawy jest fragmentaryczność jego uregulowań. Ustawa nie stwarza nowego, całościowego postępowania wyjaśniającego. Nie rozstrzyga też o zastosowaniu do tego postępowania innych przepisów proceduralnych (procedury karnej, cywilnej, administracyjnej). Odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 43 ustawy o prokuraturze należy uznać za niewystarczające (zgodnie z tym ostatnim prokurator może żądać nadesłania lub przedstawienia akt oraz dokumentów i pisemnych wyjaśnień, przesłuchać świadków i zasięgnąć opinii biegłych, a także przeprowadzić oględziny w celu wyjaśnienia sprawy). W szczególności

nierozstrzygnięte pozostaje, czy w przypadku gdy prokurator nie znajdzie podstaw do wytoczenia powództwa, z powództwem takim będzie mógł wystąpić sam podmiot odpowiedzialny. (Wydaje się, że w tym razie będzie on mógł dochodzić swoich praw na zasadach ogólnych - z zastosowaniem odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego i kodeksu pracy.) Ustawa nie rozstrzyga także, tak podstawowych kwestii jak określenie stron postępowania wyjaśniającego i ich uprawnień proceduralnych, w tym możliwości złożenia odwołania od decyzji prokuratora (np. odmowy wytoczenia powództwa).

8) art. 7 ust. 1 ustawy.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 wniosek o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego "przesyła się do prokuratury okręgowej". Wskazana jest zmiana redakcyjna wskazująca na obowiązek złożenia, a nie przesłania wniosku i precyzująca, że wniosek skład się do prokuratora, a nie do prokuratury.

Propozycja poprawki:

- w art. 7 w ust. 1 wyrazy "przesyła do prokuratury okręgowej właściwej" zastępuje się wyrazami "składa do prokuratora okręgowego właściwego";

9) art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 ustawy.

Przepis art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 odsyła do "odszkodowania, o którym mowa w art. 7 ust 3". Ten odstani przepis nie mówi jednak o odszkodowaniu, a o powództwie o odszkodowanie. Koniecznym wydaje się zmiana kwestionowanych przepisów.

Propozycja poprawki:

- w art. 8 w ust. 1 oraz w art. 9 w ust. 1 skreśla się wyrazy ", o którym mowa w art. 7 ust. 3,";

10) art. 9 ust. 2 i 5 ustawy.

Zgodnie z art. 9 ust. 2 jeśli kilku funkcjonariuszy publicznych dopuściło się rażącego naruszenia prawa, każdy z nich ponosi odpowiedzialność stosownie do przyczynienia się do rażącego naruszenia prawa i stopnia winy. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie stopnia winy i

przyczynienia się poszczególnych funkcjonariuszy publicznych do rażącego naruszenia prawa, odpowiadają oni w częściach równych.

Tymczasem, zgodnie z art. 9 ust. 5 w sytuacji rażącego naruszenia prawa przez kilku funkcjonariuszy odpowiadają oni solidarnie.

Pomiędzy wyżej przytoczonymi przepisami zachodzi więc sprzeczność.

Jednym z możliwych rozwiązań, wydającym się adekwatnym do intencji ustawodawcy, jest solidarność funkcjonariuszy działających umyślnie.

Propozycja poprawki:

- w art. 9 w ust. 5 po wyrazach "w art. 5 pkt 2" dodaje się wyrazy ", z winy umyślnej,";

11) art. 12 oraz art. 14 pkt 3 ustawy.

Przywołane wyżej przepisy wprowadzają zmiany w art. 477¹⁴ i w art. 479^{31a} kodeksu cywilnego oraz w art. 154 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zgodnie z nowelizacją sądy wydając stosowne orzeczenia mogą jednocześnie stwierdzić, czy wydanie (lub niewydanie) decyzji miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Ustawa przewiduje więc w tych wypadkach fakultatywność stwierdzenia przez sąd rażącego naruszenia prawa. Nie można zatem wykluczyć, że pomimo braku stosownego stwierdzenia sądu rażące naruszenie prawa będzie miało rzeczywiście miejsce. Tymczasem zgodnie z art. 6 ustawy stwierdzenie rażącego naruszenia prawa jest konieczną przesłanką poniesienia odpowiedzialności majątkowej przez funkcjonariusza publicznego.

Pomimo obiektywnego zaistnienia przesłanki rażącego naruszenia prawa fakt ten nie zawsze zostanie uwidoczniiony w orzeczeniach mających, w myśl ustawy, stwierdzać to naruszenie. Prowadzić to może do nieuzasadnionego różnicowania podmiotów, poprzez objęcie ich, pomimo takich samych naruszeń, reżimem odpowiedzialności bądź na podstawie przepisów ogólnych (trzykrotność wynagrodzenia w przypadku winy nieumyślnej) bądź na podstawie przepisów opiniowanej ustawy (dwunastokrotność wynagrodzenia przy winie nieumyślnej).

12) art. 18 ustawy.

Wskazana jest zmiana redakcyjna uwzględniająca, że pierwszym dniem stosowania ustawy powinien być dzień jej wejścia w życie, a nie dzień następujący po dniu jej wejścia w życie.

Propozycja poprawki:

- w art. 16 wyrazy "po dniu wejścia w życie ustawy" zastępuje się wyrazami "od dnia wejścia w życie ustawy".

Szymon Giderewicz
legislator